

Arrest

nr. 105 388 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DECLERCQ loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

"A. Feitenrelaas

U een Armeens staatsburger van Armeense origine en afkomstig uit Ghavar verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten.

U werkte bij de waterzuiveringsmaatschappij van de stad Ghavar.

U was een sympathisant van Geghamyan, het hoofd van de oppositiepartij National Unity. Omdat u weigerde lid te worden van de regerende Hanrapetakan partij werd u ontslagen op uw werk.

U zetelde in een kiescommissie. Toen u er de orde wou handhaven werd u meegenomen door de politie.

U was de situatie beu en trok naar Oekraïne waar u twee jaar verbleef.

Ondertussen kende uw vrouw M. B. (O.V. X) samen met jullie twee zonen Ga. M. (O.V. X en Ge. M. (O.V. X) problemen in Armenië die hen er toe brachten op 18/01/2006 asiël aan te vragen in België.

In 2006 keerde u terug naar Armenië en kon u terug gaan werken bij dezelfde waterzuiveringsmaatschappij te Ghavar. U was niet langer politiek actief.

De contracten om nieuwe waterleidingen aan te leggen werden toegewezen aan de privé firma 'Saura'. De Fransman P. L. was het hoofd van de zetel van 'Saura' in Armenië.

In januari 2009 werd u als hoofdingenieur door M. G., het hoofd van de waterzuiveringsinstantie in Ghavar, opzij geschoven. Zijn schoonbroer G. G. werd de nieuwe hoofdingenieur. U stond in voor administratieve taken maar omdat G. onbekwam was diende u ook nog de taken van hoofdingenieur uit te voeren. U diende samen met M. en G. de contracten te ondertekenen.

Het werd u echter verboden om de werkzaamheden persoonlijk te gaan controleren.

In mei - juni 2009 ging u toch eens naar een van de projecten ter plaatse. U zag dat er slechts een klein stukje van de leidingen was vervangen terwijl die volledig diende vervangen te worden. U begon te vermoeden dat er fraude werd gepleegd door de niet gebruikte materialen te verkopen.

Toen P. L. langskwam wou u hem inlichten over de fraude. M. en G. bedreigden u indien u iets zou melden. L. had in het verleden tweemaal tevergeefs geprobeerd M. te ontslaan. Dit lukte hem niet omdat u denkt dat ze connecties hebben. Zo was een vriend van G. de toenmalige vice-minister van Defensie.

Op 02/11/2009 kwamen M. en G. 's nachts bij u thuis langs. Ze zeiden dat er een overheidscommissie ging langskomen om de werkzaamheden te controleren. U mocht niet praten met deze commissie en diende het land te verlaten.

Op 04/12/2009 ontvluchtte u uw land van herkomst. U kwam naar België waar u op 29/12/2009 uw asielaanvraag indiende.

U bent in het bezit van de volgende documenten: uw rijbewijs, huwelijksakte, paspoort, en diploma.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen tegenstrijdig, onaannemelijk en onsamenhangend zijn waardoor u er niet in slaagt uw asielrelaas geloofwaardig te maken.

Vooreerst dient er een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen voor het CGVS te worden vastgesteld.

Zo blijkt uit uw eerste gehoor (CGVS I dd. 21/04/2010 p. 5-6) dat u nog in Armenië was toen de onderzoekscommissie op uw werk langskwam en dat deze commissie toen had vastgesteld dat er fraude werd gepleegd.

Tijdens uw tweede gehoor (CGVS II dd. 27/11/2012 p. 4 & 6) verklaart u echter niet te weten of deze onderzoekscommissie toen effectief is langsgelkomen noch of ze fraude op uw werk hebben vastgesteld.

Aangezien de komst van deze onderzoekscommissie naar uw werk de concrete aanleiding van uw problemen vormt (u werd toen omwille hiervan door M. en G. onder druk gezet om Armenië te verlaten omdat ze misschien de schuld in uw schoenen wilden schuiven en om te verhinderen dat u zou getuigen; zie CGVS II p. 4), kan niet worden aanvaard dat u dermate tegenstrijdige verklaringen hierover aanlegt en wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook reeds manifest ondermijnd.

Wat betreft de eventuele stappen die u ondernam om uw vermoeden van fraude aan te klagen verklaart u aanvankelijk (CGVS I p. 5) dat u hiervan melding maakte bij de lokale afdelingschef van de firma maar dat men u er zei dat u moest wachten en dat u denkt dat deze persoon samenwerkt met uw bazen.

Bij latere bevraging hieromtrent stelt u (CGVS II p. 4 & 6) dat u nooit enige stap heeft gezet om deze situatie aan te klagen en dat het geen zin had om de lokale afdelingschef te contacteren omdat deze persoon een goede relatie had met uw bazen.

Inzake uw beschermingsmogelijkheden in Armenië verklaart u (CGVS I p. 6) dat M. en G. connecties hadden en dat ze bv. goed bevriend waren met de politiecommissaris en de rechter van Ghavar.

Bij latere bevraging stelt u (CGVS II p. 6-7) dat G. bevriend was met de toenmalige vice-minister van Defensie en dat hij zich daardoor misschien zo machtig voelde maar dat u niet weet welke connecties ze concreet hadden.

Uw verklaringen vertonen verder een opvallende onsamenhangenheid.

Zo verklaart u enerzijds (CGVS I p. 5) dat u van plan was om P. L., het hoofd van de firma met wie jullie samenwerkten, in te lichten over uw vermoeden van de frauduleuze gang van zaken toen hij langskwam op het werk maar dat dit u altijd werd belet door M. en G..

Anderzijds stelde u (CGVS I p. 6), toen u gevraagd werd waarom u, indien een persoonlijke ontmoeting met P. L. onmogelijk was, hem dan niet op een andere manier zoals telefonisch of per schrijven inlichtte, dat u dit niet deed omdat u vreesde te worden vermoord door M en G..

Het is weinig aannemelijk dat u uit vrees voor uw leven naliet P. L. over uw vermoeden van fraude op deze eenvoudige telefonische of schriftelijke manier in te lichten, terwijl u wel probeerde toen hij langskwam op het werk met hem persoonlijk te spreken maar dat dit u verboden werd door M. en G.

Eveneens blijkt uit uw verklaringen (DVZ verklaring pt. 34; CGVS II p. 6) dat u op 04/12/2009 per vliegtuig uw land van herkomst verliet en dat u op 25/12/2009 naar België kwam waar u op 29/12/2009 uw asielaanvraag indiende.

Tussen 04/12 en 25/12 verbleef u in Frankrijk om de verkoop van uw woning in Armenië te regelen.

De vaststelling dat u omwille van dergelijke materiële overwegingen twintig dagen wacht om asiel aan te vragen correspondeert niet met de houding die van een asielzoeker die werkelijk vreest voor zijn leven redelijkerwijze mag verwacht worden.

Ten slotte stelde u aanvankelijk (CGVS I p. 3) dat de problemen die u aanhaalt met uw bazen in verband staan met uw politieke activiteiten van vroeger (voor 2006).

Gevraagd om dit te verduidelijken verklaart u (CGVS I p. 7) dat uw bazen wilden dat u lid zou worden van de regerende partij Hanrapetakan en dat toen u dit weigerde, u extra werk kreeg en extra uren diende te kloppen, hetgeen onvoldoende zwaarwichtig is om als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd.

Dit wordt verder bevestigd door uw verklaring hieromtrent tijdens uw tweede gehoor (CGVS II p. 5) met name dat toen u weigerde lid te worden van deze partij u hierdoor geen problemen ondervond.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten (rijbewijs, huwelijksakte, paspoort, en diploma) bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw m. B. (O.V. 5.867.532) en jullie twee zonen, Ga. M. (O.V. 5.867.539) en Ge. M. (O.V. 5.645.235), - waarvan u verklaart (CGVS I p. 2) dat uw problemen geen verband houden met de problemen die deze familieleden zouden gekend hebben - op 27/07/2006 door het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen nadat vastgesteld werd dat de geloofwaardigheid van hun verklaringen in het kader van hun asielaanvragen op fundamentele wijze werd ondermijnd. Het beroep tot schorsing en tot nietigverklaring dat zij instelden bij de Raad van State werd op 22/12/2010 verworpen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 januari 2013 aan dat de bestreden beslissing schending maakt van artikelen 48/2 t.e.m. 48/5; 52, 2de lid; 57/6, 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur met in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en tenslotte van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker is het niet eens met de vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen tegenstrijdig, onaannemelijk en onsamenvattend zijn.

Betreffende de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor heeft verklaard dat hij nog in Armenië was toen de onderzoekscommissie langskwam en deze had vastgesteld dat er fraude gepleegd was, terwijl hij op het tweede verhoor heeft dat hij niet wist of de onderzoekscommissie is langsgesproken en of de fraude werd vastgesteld, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal niet is doorgesproken op deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid die hij nochtans makkelijk kan verklaren.

Hij stelt dat zijn vermoeden aangaande de fraude pas ontstond nadat ze hem op 2 december 2009 hadden gevraagd te vertrekken omdat de onderzoekscommissie langsgesproken was en hij de schuld zou krijgen; hij stelt dat hij voordien reeds vermoedens had maar bij zijn bezoek stond het vast voor hem.

Verzoeker stelt dat hij uiteraard aanneemt dat de commissie langsgekomen is, al heeft hij dat niet met eigen ogen gezien, en dat hij ook aannam dat de fraude werd vastgesteld; verzoeker stelt zich de vraag wat anders de reden was voor zijn verplicht vertrek.

Hij wijst erop dat hij tijdens zijn eerste verhoor op 21 april 2010 reeds aangaf niet te weten wat de stand van zaken was nu de commissie was langsgekomen (zie verhoorverslag, p. 6).

Gezien hij de komst van de commissie niet met eigen ogen heeft gezien, is het volgens verzoeker niet onlogisch dat er verwarring bestaat over het tijdstip waarop deze is langsgekomen. Hij wijst er bovendien op dat de verwarring tijdens het tweede verhoor op 27 november 2012 is ontstaan, zijnde twee en een half jaar na het eerste verhoor en drie jaar na de feiten.

Voor verzoeker raakt het tijdstip waarop de commissie is langsgekomen evenwel niet aan de kern van de concrete aanleiding tot zijn problemen.

Of de commissie nu voor of na zijn vertrek uit zijn land is, maakt volgens verzoeker niets uit gezien *“de aanleiding voor zijn vrees was dat M. en G. hem duidelijk maakte dat de fraude aan het licht gekomen was of zeker aan het licht zou komen door de komst van een commissie en dat hij hierdoor moest vertrekken moest hij nog verder willen leven”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Hij stelt dat hij tijdens het eerste verhoor op 21 april 2010 aannam dat de commissie reeds was langs geweest en dat hij, wanneer hem tijdens het tweede verhoor op 27 november 2012 uitdrukkelijk werd gevraagd of hij zeker weet dat de commissie is langs geweest en fraude heeft vastgesteld, antwoordde hij dat hij het niet zeker wist, maar M. en G. hem hierover vertelden.

Hij besluit dat hij tweemaal hetzelfde heeft gezegd, met name dat M. en G. hem inlichtten over de komst van de commissie.

Hij wijst erop dat dit gesprek aanleiding heeft gegeven tot zijn vlucht, onafgezien van het feit of de commissie nu voor of na zijn vertrek langskwam.

Betreffende de stappen die hij nam om het vermoeden van fraude aan te kaarten, waarbij hij eerst verklaarde de lokale afdelingschef van zijn firma te hebben ingelicht en daarna verklaarde dat hij dit niet gedaan heeft omdat dit geen zin zou hebben, stelt verzoeker dat hij nooit heeft bedoeld te stellen dat hij over de fraude heeft gesproken met de lokale afdelingschef; wel heeft hij tegen de lokale afdelingschef gezegd dat hij de werken eerst moest controleren vooraleer hij kon tekenen.

Hij stelt dat ze hem echter laten voelen hebben dat het zo moest en maar moest vertrekken. Verzoeker vermoedde dat de lokale chef onder een hoedje speelde en vond dat het geen zin meer had om hem hierover verder aan te spreken.

Verzoeker wijst er tevens op dat deze verklaring volgde op een reeks vragen die betrekking hadden op het feit dat hij moest handtekenen zonder de werken te controleren.

Hieruit blijkt volgens hem dat de vraagstelling niet volledig duidelijk was: *“de stelling dat hij ooit aangebracht heeft dat het niet normaal is dat hij moet handtekenen vooraleer de werken te zien, staat voor verzoeker niet gelijk met het melden van fraude”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Het melden van fraude impliceert volgens verzoeker dat hij zeker was dat fraude was gepleegd en dat was hij niet; hij had enkel vermoedens.

Verzoeker wijst erop dat wanneer hem bij het tweede verhoor werd gevraagd wat hij deed toen hij wist dat er gefraudeerd werd, antwoordde hij *“wou niet meewerken, maar zeiden is voor de chef, dit zat in Sisian, hoofdkantoor ... hun relatie was goed, kon hem niet contacteren”*.

Verzoeker stipt aan dat het niet eens vaststaat dat het hier over dezelfde chef gaat, maar de commissaris-generaal hierbij niet om verduidelijking vroeg maar aannam dat verzoeker tegenstrijdigheden verkondigde.

Verzoeker betwist vervolgens de tegenstrijdigheid aangaande zijn beschermingsmogelijkheden, met name tussen zijn eerste verklaring dat M. en G. connecties hadden met de politiecommissaris en rechter van Ghavar en zijn tweede verklaring dat G. bevriend was met de toenmalige vice-minister van Defensie waardoor hij zich misschien machtig voelde maar dat hij niet wist welke connecties ze concreet hadden.

Hij merkt op dat hij nooit heeft beweerd een exclusieve lijst van connecties op te sommen; zo zijn de politiecommissaris, de rechter en de vice-minister van Defensie voorbeelden van kennissen van M., en gezien hij bij G. is, het ook connecties van G. zijn.

Verzoeker stelt dat de chef van Sisian ook een bijkomende connectie bleek te zijn. Verzoeker stelt dat hij op het einde van het verhoor dan ook duidelijk verklaarde dat hij niet weet welke connecties ze hadden, maar dat hij vermoedde dat het er velen waren en dat ze zich daardoor machtig voelden.

Betreffende het vastgestelde gebrek aan samenhang tussen zijn verklaringen dat hij P. L. wilde informeren toen die langskwam op het werk maar dat hem belet werd en dat hij uit schrik voor zijn leven P. L. zelfs niet telefonisch of per brief inlichtte, stelt verzoeker dat hij P. L. tot zes maal toe heeft gezien zonder hem ooit iets gezegd te hebben omdat dit verboden werd door M. en G., en dat hij slechts eenmaal iets heeft trachten te zeggen zonder expliciet van fraude te gewagen.

Verzoeker vindt het niet onaannemelijk dat hij af en toe het plan opvatte om toch met behulp van een omweg of omfloerst P. L. in te lichten, maar uit angst het uiteindelijk niet deed.

Volgens verzoeker is een brief of telefonisch contact met P. L. te direct, hetgeen zou impliceren dat hij expliciet van fraude zou moeten gewagen wat hij niet zag zitten omdat zijn verklaringen dan op papier zouden staan. Ook bij een telefonisch gesprek zou hij meer direct moeten geweest zijn, terwijl hij bij een toevallige ontmoeting gewoon zou kunnen polsen naar de stand van zaken of gewoon meedelen dat er enkele zaken niet in orde waren.

Hij stelt dit eenmalig te hebben gedaan. Verzoeker voegt er aan toe dat hij bovendien niet wist wie bij het complot betrokken was en dat M. en G. hem hadden gewaarschuwd om P. L. niet op de hoogte te brengen.

Volgens verzoeker is het niet abnormaal dat hij zich nadien op de vlakte hield.

Op de stelling van de commissaris-generaal dat het vreemd is dat verzoeker wachtte om in België op 29 december 2009 een asielaanvraag in te dienen na zijn verblijf eerder in december in Frankrijk om de verkoop van zijn woning te regelen, repliceert verzoeker dat de vrees voor zijn leven enkel in zijn land van herkomst bestaat waardoor het niet ongeloofwaardig is dat hij nadat hij dit land had verlaten en zich in veiligheid voelde, eerst nog enkele materiële zaken in Frankrijk ging regelen.

Verzoeker erkent dat het feit dat zijn oversten hem veel werk gaven en hij overuren diende te presteren omwille van zijn weigering lid te worden van de partij "Hanrapetakan", niet voldoende zwaarwichtig is om als vervolging te worden beschouwd.

Hij voert aan dat hij echter nooit de intentie heeft gehad dit te willen doen maar heeft willen verklaren dat dit de problemen waren waarom hij in 2004 ontslagen was en zijn gezin in 2006 naar België kwam.

Verzoeker erkent tevens dat hij verklaarde dat zijn problemen in verband staan met zijn politieke activiteiten van toen, maar wijst erop dat hij meteen nadien aangaf na zijn terugkeer naar Armenië, niet meer politiek actief te zijn geweest en geen problemen meer te hebben gekend.

Waar verzoeker op het einde van zijn verhoor opnieuw stelde dat hij problemen kreeg omwille van zijn politieke activiteiten en specificieerde dat hij veel werk had en overuren moest doen, voert hij nu aan dat het niet altijd even duidelijk is wanneer wordt gevraagd naar algemene problemen die hij ooit heeft gehad met betrekking tot zijn politieke activiteiten of wanneer juist werd gevraagd naar die problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht.

Verzoeker meent dat, indien verder zou zijn doorgevraagd of hij omwille van die problemen gevlucht is, hij negatief zou hebben geantwoord.

Verzoeker stelt dat hij ervan bewust is dat een geloofwaardig verhaal steunt op de geloofwaardigheid van het geheel en de samenhang aan feiten en verklaringen, en niet op basis van de geloofwaardigheid van elke verklaring afzonderlijk. Hij wijst erop dat de grote lijn in zijn verhaal consistent dezelfde bleef, dat er eventueel enkele kleinere inconsistenties kunnen worden opgemerkt, maar dat indien hij hiermee geconfronteerd zou zijn geweest, de ogenschijnlijke tegenstrijdigheden meteen opgeklaard zouden worden en zijn verhaal wel volledig samenhangend zou overgekomen zijn.

Verzoeker erkent tevens dat de commissaris-generaal de lacunes in de bewijsvoering niet moet opvullen, maar stelt dat deze wel zijn zorgvuldigheidsplicht schendt wanneer hij de elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen onvoldoende toetst.

Zo heeft volgens verzoeker de commissaris-generaal zich ervan weerhouden hem de gelegenheid te geven bijkomende verklaringen af te leggen; wanneer verzoeker zich niet bewust is van het feit dat verklaringen voor de commissaris-generaal tegenstrijdig overkomen, is het logisch dat hij die verklaringen niet uit zichzelf opheldert.

Verzoeker besluit dat hij geconfronteerd had moeten worden met de tegenstrijdigheden, temeer daar deze zogenaamde tegenstrijdigheden kleinere inconsistenties betroffen en zeker niet behoren tot de kern van zijn relaas.

Deze inconsistenties berusten volgens verzoeker *in casu* wel vaker op een verschil in woorden tussen de vraagstelling van de commissaris-generaal en zijn antwoord.

Verzoeker wijst er nogmaals op dat de feiten dateren van drie jaar geleden en het eerste verhoor twee en een half jaar geleden plaatsvond.

Verzoeker merkt bovendien op dat de inconsistenties bijna allemaal inconsistenties betroffen tussen het eerste en het tweede verhoor.

Verzoeker wijst er bovendien op dat hij bijna zestig jaar oud is.

Hij erkent dat wanneer een verhaal echt gebeurd is, verklaringen normalerwijze dezelfde blijven ongeacht het tijdsverloop tussen de feiten en verklaringen of tussen twee momenten van verklaringen en dat traumatische gebeurtenissen meestal lang in het geheugen bewaard blijven.

Verzoeker voert aan dat hij terecht voor zijn leven vreest vanwege wat hem overkomen is, maar dat tegen hem geen fysiek geweld is gepleegd zodat het dan ook niet onaannemelijk dat er twee en een half jaar na datum, kleine inconsistenties zijn ontstaan die de kern van zijn asielaanvraag niet raken.

Verzoeker herhaalt dat hij in het ongewisse bleef over de tegenstrijdigheden en hij geen kans heeft gekregen om zich hiertegen te kunnen verweren.

Door zijn twijfel over de kleinere inconsistenties niet voor te leggen aan verzoeker, meent deze dat de commissaris-generaal de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, alsook het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Verzoeker wijst nog op dat verklaringen op zich voldoende bewijs kunnen zijn voor de hoedanigheid als vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, alsook coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten.

Volgens hem zijn de inconsistenties niet van die aard om te besluiten dat zijn verklaringen niet mogelijk, niet plausibel of niet oprecht, noch tegenstrijdig met algemeen gekende feiten.

Volgens hem werden de inconsistenties echter uitvergroet waardoor zijn asielrelaas ongeloofwaardig overkomt; wanneer deze echter in context worden geplaatst, zijn ze slechts minimaal te noemen en kunnen ze zelfs worden verklaard.

Verwijzend naar de UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, p. 34-37) stelt verzoeker dat wanneer het beschikbare bewijsmateriaal onderzocht is en de algemene geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling afdoende bevonden, hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, zelfs wanneer de commissaris-generaal geen absolute zekerheid heeft over het feitenrelaas.

Verzoeker wijst ook op de gedeelde bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties.

Zo moet de kandidaat-vluchteling geloofwaardige verklaringen afleggen en mogelijks met bewijsstukken onderbouwen terwijl het Commissariaat-generaal als enige instantie met onderzoeksbevoegdheid, een zekere onderzoeksplicht heeft, waardoor de dossierbehandelaar *in casu* meer had moeten doorvragen bij de zaken die hij als inconsistent beschouwde, zodat verzoeker hiervoor een logische verklaring had kunnen geven.

Hij wijst vervolgens op een nota van het UNHCR (UNHCR, *Note on burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, Genève, UNHCR, 1998, nrs. 8-12; 17), waarin gewezen wordt op het feit dat kleinere inconsistenties geen doorslaggevende factor kunnen spelen bij de beslissing, de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel moet krijgen, er geen bewijs mag worden geëist dat elke twijfel verdriest voor de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag slechts moet worden bewezen dat vervolging redelijkerwijze mogelijk is.

Verzoeker voert aan dat dient erkent te worden dat hij aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan en hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas heeft gebracht dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens waardoor hij zijn asielaanvraag aannemelijk heeft gemaakt.

Hij stelt ook in de mate van het mogelijke bewijzen te hebben aangebracht van de feiten die hij aanhaalt.

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing dan ook onredelijk en onrechtmatig is.

Hij meent dat de commissaris-generaal hoogstens twijfel had kunnen weerhouden, doch zeker niet had kunnen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Rekening houdend met de correcte invulling van de bewijslast en de *in casu* vervulde voorwaarde van mogelijk en coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, meent verzoeker dat hij het voordeel van de twijfel moet krijgen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing voldoende feitelijke en juridische motivering mist en de commissaris-generaal aldus de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, alsook het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Verzoeker laat gelden dat zijn vrees reëel is en hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, vreest onschuldig in de gevangenis te belanden omdat iedereen hem heeft aangewezen als schuldige van de fraude. Als hij de waarheid vertelt, vreest hij vermoord te worden.

Verzoeker herhaalt dat hij in de mate van het mogelijke zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft, te vertellen en dat zijn verklaringen voldoende coherent, geloofwaardig en niet in strijd met algemeen bekende gegevens zijn.

Hij besluit dat hij de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging genoegzaam aannemelijk heeft gemaakt zodat de commissaris-generaal van hem de vluchtelingenstatus had moeten erkennen.

Door hem dit de status te weigeren heeft de commissaris-generaal een schending begaan van de artikelen 48/4 tot en met artikel 48/5 en van de artikelen 52, 2de lid, 57/6, 2de lid en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen zo "*uw Commissie van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling*" (zie het verzoekschrift, p. 11).

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee publicaties van UNHCR: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, p. 34-39 en UNHCR, *Note on burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, Genève, UNHCR, 1998, nrs. 8-12; 17.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker zijn vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet aannemelijk maakt.

Vooreerst wordt er een ernstige tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal vastgesteld.

Zo blijkt uit zijn verhoor op 21 april 2010 (zie het verhoorblad, p. 5-6) dat verzoeker verklaarde dat hij nog in Armenië was toen de onderzoekscommissie op zijn werk langskwam en dat deze commissie toen had vastgesteld dat er fraude werd gepleegd.

Tijdens het verhoor op 27 november 2012 (zie het verhoorblad, p. 4, 6) verklaarde hij echter niet te weten of deze onderzoekscommissie toen effectief is langskomen noch of ze fraude heeft vastgesteld.

Aangezien de komst van deze onderzoekscommissie de concrete aanleiding van zijn problemen vormt -verzoeker werd toen omwille hiervan door M. en G. onder druk gezet om Armenië te verlaten omdat ze misschien de schuld in zijn schoenen wilden schuiven en tevens wilden verhinderen dat hij tegen hen zou getuigen- (zie het verhoorblad, p. 4), kan niet worden aanvaard dat hij dermate tegenstrijdige verklaringen hierover aanlegt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat de ambtenaar op het Commissariaat-generaal niet heeft doorgevraagd, wijst de Raad er vooreerst op dat tijdens de asielprocedure op verzoeker een

zware verantwoordelijkheid rust, in die zin dat van hem verwacht wordt dat hij zijn asielrelaas zo coherent, volledig en duidelijk mogelijk vertelt. De Commissaris-generaal dient enkel de door verzoeker aangebrachte elementen redelijkerwijze te beoordelen.

De verklaring van verzoeker in het verzoekschrift dat hij aanneemt dat de commissie toen effectief is langsgekomen maar dat hij dat niet met eigen ogen heeft gezien, is overigens niet dienstig.

Het blijkt dat van enige twijfel of het feit dat verzoeker het slechts vermoedde maar hier niet zeker van was, immers geen sprake is in verzoekers verklaringen tijdens het eerste verhoor op 21 april 2010 op het Commissariaat-generaal. Zo stelde hij uitdrukkelijk dat de commissie kwam én beaamde hij dat deze had vastgesteld dat er fraude was (zie het verhoorverslag, p. 5, 6).

Deze verklaringen staan in schril contrast met zijn verklaringen tijdens het tweede verhoor op 27 november 2012 waar hij uitdrukkelijk toegaf niet te weten of de commissie nu effectief was gekomen (zie het verhoorverslag, p. 4 en 6).

Zijn verklaring in het verzoekschrift dat hij tweemaal hetzelfde heeft gezegd, met name dat M. en G. hem inlichtten over de komst van de commissie, stemt niet overeen met deze vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier, en wordt door de Raad bijgevolg niet weerhouden.

Zijn stelling dat hij tijdens het eerste verhoor enkel verklaarde niet te weten wat de stand van zaken was nadat de commissie was langsgekomen, bevestigt alleen dat hij tijdens dat eerste verhoor duidelijk verklaarde dat de commissie effectief was langsgekomen, en aldus ook de tegenstrijdigheid met zijn verklaringen op het tweede verhoor.

Betreffende het feit dat verzoeker niet weet wat de stand van zaken is na de komst van de commissie, noch weet of hij in Armenië gezocht wordt (zie het verhoorverslag van 21 april 2010, p. 6) benadrukt de Raad overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, *quod non in casu*. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op het lange tijdsverloop van drie jaar tussen de gebeurtenissen en het laatste verhoor, tijdens welke de verwarring zou zijn ontstaan, alsook op het tijdsverloop van twee en een half jaar tussen de twee verhoren onderling, repliceert de Raad dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht zoals ontegensprekelijk uit verzoekers verklaringen blijkt, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009).

De stelling in het verzoekschrift dat het tijdstip waarop de commissie is langsgekomen, niet behoort tot de kern van zijn relaas, kan niet worden aangenomen, gelet op de verklaringen van verzoeker dat hij naar aanleiding van dat bezoek zijn land van herkomst heeft verlaten.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat bovenstaande tegenstrijdigheid, die wel degelijk raakt aan de kern van zijn asielrelaas, zijn geloofwaardigheid aantast.

Wat betreft de stappen die verzoeker ondernam om zijn vermoeden van fraude aan te klagen verklaarde hij bij zijn eerste verhoor (zie het verhoorblad, p. 5) dat hij bij de lokale afdelingschef van de firma melding maakte van het feit dat hij de vooruitgang van de werken ter plaatse niet mocht gaan bekijken, maar dat men hem daar zei dat hij moest wachten en dat hij denkt dat deze persoon samenwerkt met zijn oversten.

Wanneer hem tijdens zijn verhoor op 27 november 2012 opnieuw gevraagd werd of hij ooit stappen had ondernomen, antwoordde verzoeker echter dat hij bang was en zijn belagers het toch te weten zouden komen indien hij de situatie zou hebben aangeklaagd (zie het verhoorverslag p. 6).

Ook deze tegenstrijdigheid keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Inzake de beschermingsmogelijkheden in Armenië verklaart verzoeker in april 2010 (zie het verhoorverslag, p. 6) dat M. en G. connecties hadden en dat ze bv. goed bevriend waren met de politiecommissaris en de rechter van Ghavar. Wanneer hem uitdrukkelijk gevraagd werd of ze daarnaast nog connecties hadden, stelde verzoeker louter dat de Franse eigenaar ooit heeft geprobeerd M. te ontslaan maar dat deze steeds kon blijven (zie het verhoorverslag, p. 6). Hij maakte geen melding van eventuele andere connecties waarvan hij op de hoogte was.

In november 2012 stelt verzoeker (zie het verhoorverslag, p. 6-7) dat G. bevriend was met de vice-minister van Defensie en dat hij zich daardoor misschien zo machtig voelde maar dat hij niet weet welke connecties ze concreet hadden.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden nooit te hebben beweerd een exclusieve lijst van connecties op te sommen; zo zijn de politiecommissaris, de rechter en de vice-minister van Defensie voorbeelden van kennissen van M., en gezien deze altijd samen was met G., het ook connecties van G. zijn. Verzoeker laat gelden dat de chef van Sisian ook een bijkomende connectie bleek te zijn.

Verzoeker stelt dat hij op het einde van het verhoor dan ook duidelijk verklaarde dat hij niet weet welke connecties ze hadden, maar dat hij vermoedde dat het er veel waren en ze zich daardoor machtig voelen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift erkent dat hij nog andere connecties kent dan de vriend van G., vice-minister van defensie. Zijn verklaring tijdens zijn tweede verhoor dat hij niet weet welke connecties die mannen hadden, is hiermee in strijd. Dat hij nooit heeft beweerd een exclusieve lijst op te stellen, kan bovendien niet worden aanvaard, gelet op de expliciete vraag tijdens het eerste verhoor of verzoeker, naast de rechter en de politiecommissaris, op de hoogte was van nog andere connecties van M. en G. (zie het verhoorverslag, p. 6).

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen verder een opvallend gebrek aan samenhang vertonen. Zo verklaart hij enerzijds (zie het verhoorverslag van april 2010, p. 5) dat hij van plan was om P. L., het hoofd van de firma met wie ze samenwerkten, in te lichten over zijn vermoeden van de frauduleuze gang van zaken toen hij langskwam op het werk maar dat dit hem altijd werd belet door M. en G.. Anderzijds stelde verzoeker (zie het verhoorverslag van november 2012, p. 6), dat toen hem gevraagd werd waarom hij, indien een persoonlijke ontmoeting met P. L. onmogelijk was, hem dan niet op een andere manier zoals telefonisch of per schrijven inlichtte, hij dit niet deed omdat hij vreesde te worden vermoord door M en G..

Het is weinig aannemelijk dat hij uit vrees voor zijn leven, naliet P. L. over zijn vermoeden van fraude op deze eenvoudige telefonische of schriftelijke manier in te lichten, terwijl hij wel probeerde toen deze langskwam op het werk om persoonlijk met hem te spreken maar dat dit hem verboden werd door M. en G..

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en stelt het niet onaannemelijk te vinden dat hij af en toe het plan opvatte om toch met behulp van een omweg of omfloerst P. L. in te lichten, maar hij zich uit angst ervan weerhield. Verzoeker stelt een brief of telefonisch contact met P. L. te persoonlijk te vinden, hetgeen zou impliceren dat hij expliciet de fraude zou moeten benoemen.

Hij stelt dat hij dit niet zag zitten omdat zijn verklaringen dan op papier zouden staan; ook bij een telefonisch gesprek zou hij explicieter moeten geweest zijn terwijl hij bij een toevallige ontmoeting zou kunnen polsen naar de stand van zaken of gewoon meedelen dat er enkele zaken niet in orde waren. Dit zou hij eenmalig hebben gedaan waardoor men volgens hem niet kon spreken van een aanklacht. Verzoeker geeft aan dat hij bovendien niet wist wie bij het complot betrokken was en dat M. en G. hem hadden gewaarschuwd P. L. niet op de hoogte te brengen.

De Raad ziet niet in waarom een brief schrijven of een telefonisch contact zoeken meer persoonlijk is dan een ontmoeting in persoon en waarom dat dit zou impliceren dat verzoeker de fraude aldus expliciet zou moeten benoemen.

Indien verzoeker werkelijk een vrees had dat M. en G. dit te weten zouden komen, had hij dan ook per brief of telefoon louter kunnen wijzen op enkele zaken die niet in orde waren, zonder daarbij uitdrukkelijk het woord fraude te gebruiken of mensen te beschuldigen.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn verklaringen per brief op papier zouden staan, wordt opgemerkt dat verzoeker nog de mogelijkheid had om -al dan niet rechtstreeks- telefonisch contact op te nemen met P. L.. Gelet op verzoekers verklaring dat P. L. reeds had geprobeerd G. te ontslaan (zie het verhoorverslag van november 2012, p. 6) kan bovendien worden verwacht dat verzoeker een ernstige poging zou hebben ondernomen om deze op de één of de andere manier op de hoogte te brengen van de fraude, *quod non*.

Het nalaten van verzoekers om een poging te doen om bescherming te verkrijgen door de fraude aan te kaarten, komt ook in lijn om zijn asielaanvraag als ongeloofwaardig te bestempelen.

Eveneens blijkt uit zijn verklaringen (zie de "vragenlijst", nr.. 34; zie het verhoorverslag van november 2012, p. 6) dat hij op 4 december 2009 zijn land van herkomst aan boord van een vliegtuig verliet en dat hij pas op 25 december 2009 naar België kwam waar hij op 29 december 2009 zijn asielaanvraag indiende.

Tussen 4 december en 25 september 2009 verbleef verzoeker naar zijn verklaring in Frankrijk om de verkoop van zijn woning in Armenië te regelen.

De vaststelling dat hij omwille van een dergelijke materiële overweging twintig dagen wacht om asiel aan te vragen, komt volgens de Raad niet overeen met de houding die van een persoon die zijn land verliet uit vrees voor zijn leven, redelijkerwijze mag verwacht worden.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de vrees voor zijn leven enkel in zijn land van herkomst bestaat, waardoor het niet vreemd dat hij na dit land verlaten te hebben en zich in een land bevond waar hij zich wel veilig voelde, eerst nog enkele materiële zaken regelde.

De Raad is van oordeel dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en dit land om die reden ontvlucht, en dus de noodzaak aan internationale bescherming dringend ervaart, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij niet talmt om die bescherming te vragen.

Het feit dat verzoeker eerst in Frankrijk de verkoop van zijn woning regelde en pas na 20 dagen naar België kwam, is duidelijk een weergave van zijn orde van prioriteiten, waarbij zijn vraag om bescherming én zijn voorgehouden vrees, op de tweede plaats kwamen.

Ten slotte stelde verzoeker (zie het verhoorverslag van april 2010, p. 3) dat de problemen die hij aanhaalt met zijn chefs in verband staan met zijn politieke activiteiten van vóór 2006.

Om verduidelijking gevraagd, verklaarde verzoeker (zie het verhoorverslag, p. 7) dat zijn chefs wilden dat hij lid zou worden van de regerende partij "Hanrapetakan" en dat toen hij dit weigerde, hij extra werk kreeg en veel overuren diende te presteren, hetgeen onvoldoende zwaarwichtig is om als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te worden beschouwd. Dit wordt verder bevestigd door zijn verklaring hieromtrent tijdens zijn verhoor in november 2012 (zie het verhoorverslag, p. 5) met name dat toen hij weigerde lid te worden van deze partij, hij hierdoor geen problemen ondervond.

Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat het feit dat hij hem meer werk had en overuren diende te maken, inderdaad niet voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging te worden beschouwd.

Hij voegt er aan toe dat hij nooit de intentie heeft gehad dit te willen aantonen, maar verklaarde dat dit de problemen waren waarom hij in 2004 ontslagen was en zijn gezin in 2006 naar België kwam. Verzoeker erkent tevens dat hij verklaarde dat zijn problemen in verband staan met zijn politieke activiteiten van toen, maar wijst erop dat hij meteen nadien aangaf bij zijn terugkeer naar Armenië niet meer politiek actief te zijn geweest en geen problemen meer te hebben gekend.

Waar verzoeker op het einde van zijn verhoor opnieuw stelde dat hij problemen kreeg omwille van zijn politieke activiteiten en specificieerde dat hij meer werk had en overuren moest doen, stelt hij nu dat het niet altijd even duidelijk is wanneer wordt gevraagd naar algemene problemen die hij ooit heeft gehad met betrekking tot zijn politieke activiteiten of wanneer juist werd gevraagd naar die problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht. Verzoeker meent dat, indien verder zou zijn doorgevraagd of hij omwille van die problemen gevlucht is, hij negatief zou hebben geantwoord.

De Raad merkt op dat verzoeker niet betwist dat het feit dat hij meer moest werken niet voldoende zwaarwichtig is om als vervolging te worden beschouwd.

Deze vaststelling blijft overeind ongeacht of verzoeker dit zelf al dan niet als vervolging beschouwde.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat er slechts enkele kleinere inconsistenties in zijn verklaringen kunnen worden opgemerkt, die hij bij confrontatie ervan echter had kunnen verklaren, stelt de Raad op basis van het voorgaande vast dat de vastgestelde tegenstrijdigheden allen steun vinden in het administratief dossier, dat deze wel degelijk raken aan de kern van zijn asielrelaas, doch hij er bij huidig verzoekschrift niet in slaagt deze tegenstrijdigheden te verklaren.

Waar verzoeker er nogmaals op wijst dat de feiten dateren van drie jaar geleden en de tijdsruimte tussen de twee verhoren twee en een half jaar bedroeg, wees de Raad er reeds op dat van hem kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land.

Betreffende zijn opmerking dat de weerhouden inconsistenties bijna allemaal inconsistenties betroffen tussen het eerste en het tweede verhoor, wijst de Raad dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Ook verzoekers leeftijd, hij is in 1953 geboren, kan geen verklaring vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, die hun grondslag vormen in het administratief dossier en geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit zijn land van herkomst. Nergens uit zijn verklaringen blijkt overigens dat hij omwille van zijn leeftijd, niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen.

Ook de opmerking dat hij geen fysiek geweld heeft gekend omwille van zijn problemen, kunnen de inconsistenties in zijn asielrelaas niet herstellen. Indien verzoeker werkelijk met de dood werd bedreigd is dit volgens de Raad ook zonder dat er effectief fysiek geweld werd gebruikt, een traumatische ervaring die in het geheugen gegrift staat, zodat van hem kan worden verwacht dat hij over deze gebeurtenissen coherente verklaringen aflegt, *quod non*.

Verzoekers vrees dat hij bij terugkeer onschuldig in de gevangenis zal belanden omdat iedereen hem heeft aangewezen als schuldige van de fraude, en dat als hij de waarheid vertelt, hij omwille van de verscheidene mondelinge bedreigingen vermoord zal worden, is, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, wordt niet aangenomen.

De door verzoeker op het Commissariaat-generaal neergelegde documenten, met name zijn rijbewijs, huwelijksakte, paspoort, en diploma, bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*" van UNHCR (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, p. 34-37) en stelt dat zijn algemene geloofwaardigheid afdoende is, waardoor hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, wijst de Raad erop dat op basis van de voorgaande argumenten kan worden besloten dat verzoekers asielrelaas geenszins geloofwaardig is zodat het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend.

Aangaande zijn verwijzing naar de nota van het UNHCR (UNHCR, *Note on burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, Genève, UNHCR, 1998, nrs. 8-12; 17), waarin gewezen wordt op het feit dat kleinere inconsistenties geen doorslaggevende factor kunnen spelen, kandidaat-vluchtelingen het voordeel van de twijfel moeten krijgen, en dat er geen bewijs dat elke vorm van twijfel uitsluit, mag worden vereist en voor de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag moet worden bewezen dat vervolging redelijkerwijze mogelijk is, stelde de Raad reeds vast dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen 'kleinere inconsistenties' zijn, dat omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas hem het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund en hij gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, er geenszins in slaagt aannemelijk te maken dat zijn vervolging redelijkerwijze mogelijk is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de

grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE